

KOVÁCS JUDIT

A Független Rendészeti Panasztestület eseti döntésének ismertetése

I.

2010 júniusában hozott állásfoglalásában¹ a Független Rendészeti Panasztestület (Testület) súlyos alapjogi sérelmet állapított meg annak a panaszosnak az ügyében, akit 7 hónapos terhesként állítottak elő otthonából a rendőrségre.

A panaszbeadvány szerint egyik éjjel megjelent két rendőr férfi a panaszos nő lakásán, akik – anélkül, hogy a rendőrségi törvényben előírt módon azonosították volna magukat – a bejutást követően közölték vele, hogy egy magánokirat-hamisítás vétsége miatt indult büntetőeljárás gyanúsítottja, vele és élettársával szemben elfogatóparancsot adtak ki, ami alapján elő kell állítaniuk. A rendőrök – annak ellenére, hogy a panaszos közölte, egyedül tartózkodik otthon – végigjárták az egész lakást, még a szekrényekbe is benéztek. A kutatás célját a panaszossal nem közölték, arról szóló határozatot sem mutattak. Később utasították a panaszost, hogy öltözzön fel, előtte azonban átvizsgálták ruházatát, mobiltelefonját pedig azonnal kikapcsoltatták, így nem léphetett kapcsolatba senkivel. A rendőrautóba való beültetését követően az egyik rendőr rádión beszólt a kapitányságra, hogy a panaszost terhességére tekintettel próbálják meg hamar kihallgatni, a panaszossal pedig azt közölte, hogy terhességére tekintettel nem fogja megbilincselni. A rendőrök az illetékes kerületi rendőrkapitányság felé indultak a panaszossal, azonban előtte egy másik kerület rendőrkapitánysága előtt is megálltak, ahol a rendőrségi gépkocsit vezető rendőr kiszállt a járműből és azt a benne ülő panaszossal, járó motorral az út közepén hagyta. Továbbhaladva az úton a másik rendőr unszolására két helyen is áthajtottak az

DR. KOVÁCS JUDIT – a Független Rendészeti Panasztestület tanácsadója.

¹ 340/2010. (VI. 16.) sz. állásfoglalás, amelynek alapjául szolgáló eljárásban a panaszos jogi képviselő útján lépett fel, és amelyet a Testület négy tagja egyhangú szavazattal fogadott el, Kádár András Kristóf testületi tag elfogultság miatti kizárása mellett.

útkereszteződésen a jelzőlámpa tilos jelzése ellenére. A panaszos úgy érzi, hogy a rendőrök közlekedési szabályszegései veszélyeztették az ő és a magzat életét.

A rendőrkapitányságon a panaszosnál levő tárgyakat elvették, majd egy rendőrnő a folyosó egy beugró részén átvizsgálta és levetkőztette. Az előállító helyiségben a panaszos jogait úgy ismertették, hogy elolvastatták vele a faliújságon kifüggesztett tájékoztatót, jogorvoslati jogairól viszont ki sem oktatták. Az előállító helyiségbe helyezést megelőzően a panaszos orvosi vizsgálatára nem került sor, csak az arról szóló nyilatkozatot írták alá vele, hogy szed-e gyógyszert, szenved-e valamilyen betegségben. A panaszosnál a fogvatartás ideje alatt a stressz miatt gyakorivá vált a méhösszehúzó és a haskeményedés, amit két alkalommal jelzett is a rendőröknek, és kérte a mielőbbi kihallgatását. A panaszos egy cigarettacsikkal teledobált, átható dohányszagú, megfelelő szellőzést nélkülöző előállítóban egy fapadon ülve várakozott, és a mellette levő illemhely sem felelt meg a minimális higiéniai elvárásoknak. A panaszos a részére felajánlott ételmelet állapota miatt kezdetben visszautasította, amire az egyik rendőr úgy reagált, hogy biztosan a gyermekén akar így bosszút állni. Végül reggel 8 óra után került sor a panaszos gyanúsított kihallgatására, ami azonban csupán néhány percig tartott, mivel ügyvédje jelenlétében kívánt vallomást tenni. Ezt követően még egy órán keresztül fogva tartották. Szabadon bocsátása után a panaszos azonnal orvoshoz ment, ahol állapota miatt táppénzre vették.

II.

A Testület a rendelkezésére álló rendőrségi dokumentumok alapján megállapította, hogy a panaszossal szemben valóban büntetőeljárás folyt a kérdéses vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt, amelynek során vele szemben elfogatóparancsot bocsátottak ki. A Testület – a hatáskörét megalapozó Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése² alapján – kimondta, hogy a folyamatban levő büntetőeljárásban történt eljárási cselekmények (körüzés elrendelése, elfogatóparancs kibocsátása és azzal összefüggésben a lakás átkutatása) törvényességét nem vizsgálja.

² Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése szerint „Akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette – választatása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervezethez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók, a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el.”

III.

A Testület a panaszügy érdemi vizsgálata során egyrésről a panaszos állítását, másrésről pedig a rendőrség által a panaszolt intézkedések során készített dokumentumokat, illetve az intézkedő rendőrök utóbb tett nyilatkozatait értékelte.

A Testület megállapította, hogy a két rendőr magánlakásban való intézkedése csak részben volt jogszerű. Elfogadta a panaszos elfogásának és előállításának rendőrségi indokát, mivel – többszöri idézése ellenére meg nem jelenése, illetve elrendelt elővezetésének eredménytelensége miatt – az ellene kiadott elfogatóparancs alapján került sor arra, és az Rtv. szerint ilyen esetben az intézkedő rendőröknek nincs mérlegelési lehetősége az intézkedés foganatosítására. A panaszos lakásában a beszállítást megelőző ruházatátvizsgálásával kapcsolatban a rendőri jelentések nem tartalmaztak adatot, és a rendőrség a Testület kifejezett kérése ellenére nem adott felvilágosítást arról. A Testület gyakorlata ilyen esetekben az, hogy – amennyiben a rendelkezésre álló információk nem támasztanak kétséget – a panaszos állítását fogadja el. Jelen ügyben ez alapján megállapította az intézkedés jogszerűtlenségét, amellyel megsértették a panaszos személyi integritáshoz való jogát (annak dokumentálása mellőzésével ráadásul a tisztességes eljáráshoz való jog is sérült).

A szolgálati fellépés szabályszerűsége (szolgálati igazolvány felmutatása, jelenviszám, név és szolgálati hely, valamint az intézkedés tényének és céljának közlése) és a lakás átkutatásának célja közlése tekintetében – mivel a bizonyítékok, a panaszos állítása és a rendőrök egybehangzó jelentései egymásnak ellentmondóak voltak – a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme nem volt megállapítható. A panaszos beszállítása során történt telefon kikapcsolatásával összefüggésben a rendőrség arra hivatkozott, hogy a panaszos a szintén gyanúsított élettársát szerette volna értesíteni, amelynek engedélyezése a nyomozás érdekeit sértette volna, a Testület a bűnüldözés eredményessége érdekében indokoltnak tekintette a rendőri döntést, amely alapjogi sérelmet nem idézett elő. A Testület elfogadta továbbá a rendőrség azon érvelését is, hogy az álló rendőrségi gépjármű motorját a hideg időjárás miatt, a panaszos nő érdekében járatták, illetve megállapítása szerint a rendőrautó vezetése során a rendőrök nem veszélyeztették az életét, testi épségét.

A Testület, noha a panaszos előállítását jogszerűnek és indokoltnak találta, annak körülményeit a panaszban írtaknak megfelelően részletesen vizsgálta. Az előállítás éjjeli időpontja tekintetében elfogadta azt a rendőrségi hivatkozást, hogy a helyszíntre érkezést megelőzően a rendőröknek nem volt tudomásuk arról, hogy a panaszos állapotos, ezért az időpont megválasztásakor e körülményt nem vehették figyelembe. Az előállítás 8 órát meghaladó időtartamára a rendőrség úgy reagált, hogy az intézkedő rendőrök, amikor meggyőződtek a panaszos állapotáról, rádióon tájékoz-

tatták az ügyeletes tisztet, illetve központjuk ügyeletesét megkérték a személyes szabadságot korlátozó jelentés elkészítésére, jelezték továbbá, hogy a panaszos haladéktalan kihallgatása szükséges. A panaszos kihallgatására a fentiek ellenére csak az előállítás 8. órájában került sor, ezért a Testület megállapította, hogy az előállítás – figyelemmel arra is, hogy a panaszos kihallgatása és a tényleges szabadon bocsátása között is több mint egy óra telt el – indokolatlanul hosszú volt, amely nem felelt meg az Rtv. 15. §-ában foglalt arányosság követelményének, ezáltal pedig sérült a panaszos személyes szabadsághoz való joga. Azzal a körülménnyel pedig, hogy a rendőrség épületében nem biztosítottak az átvizsgáláshoz alkalmas zárt helyiséget – és a rendőrség a panaszos ezen állítását nem is cáfolta –, megállapította, hogy fennállhatott az esélye annak, hogy a folyosón a panaszost meglátják, ami az emberi méltósághoz való jogának sérelmét eredményezte, egyúttal az intézkedés a megalázó bánásmód tilalmába ütközött. A Testület elfogadhatatlannak tartotta, hogy a panaszost előállítása során csupán esetleges sérüléséről és betegségeiről nyilatkoztatták a rendőrök, viszont a terhességgel kapcsolatos panaszok (feszülés, görcsölés) többszöri jelzése ellenére orvosi ellátást részére nem biztosítottak, ami pedig az előrehaladott terhes állapot és a fogvatartás okozta izgalom miatt mindenképpen szükséges lett volna. A Testület megállapítása szerint a vonatkozó jogszabályi rendelkezések ugyanis nem a fogvatartott kérésétől teszik függővé az orvosi ellátást, hanem azt kell vizsgálni, hogy az érintett arra rászorul-e, ezért e tekintetben a panaszos testi épséghez és egészséghez való jogának sérelmét mondta ki.

Az előállító helyiségben az illemhely használatának nem megfelelő biztosításával és az előállító helyiség tisztaságával kapcsolatban a rendőrség sommásan annyit reagált, hogy a tisztálkodási lehetőség és a pihenési feltétel biztosított, a higiénias körülmények pedig megoldottak, de a panaszos konkrét sérelmeit nem cáfolta. A Testület – figyelemmel arra is, hogy az illetékes parancsnok arra hívta fel a hivatalvezető figyelmét, hogy „az előállító helyiségek takarításának ellenőrzésére fordítson kellő hangsúlyt” – a fizikai körülmények miatt úgyszintén a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelmét mondta ki. Abban a tekintetben, hogy a rendőrök sértő megjegyzéseket tettek-e a panaszosnak – a bizonyítékok közötti feloldhatatlan ellentét miatt –, a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem volt megállapítható, míg a panaszos élelmezése tekintetében a Testület azt a megállapítást tette, hogy a rendőrség részéről mulasztás, és ezáltal jogsérelem nem történt, mivel többször ajánlottak fel a fogvatartás során élelmet a panaszosnak, amit utóbb elfogadott. Az előállítással összefüggésben ugyanakkor életszerűnek találta és elfogadta a Testület azt a rendőrségi információt, hogy megtörtént a panaszos tájékoztatása az előállított jogokról és a panaszjogról is, ami miatt nem érte sérelem a panaszos tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát.

A Testület külön vizsgálta azt a kérdést, hogy a bilincshasználat elmaradása tekintetében több rendőrségi dokumentumban is azt rögzítették, hogy a kényszerítő eszköz alkalmazására azért nem került sor, mert a panaszos szemmel láthatóan terhes volt. A Testület több állásfoglalásban is hangsúlyozta azt, hogy kényszerítő eszköz (így bilincs) mindenkor a törvényi feltételek fennállása esetén és az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazható, és megengedhetetlen, hogy a rendőrök a jogszabályokban foglaltaktól eltérő indokkal alkalmazzák azokat vagy tekintsenek el az alkalmazástól – így például a panaszos terheére hivatkozva.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok gondos mérlegelése útján arra a következtetésre jutott, hogy a panaszos nővel szemben foganatosított rendőri intézkedések sértették a panaszos tisztességes eljáráshoz, a személyes szabadsághoz és személyi integritáshoz, az emberi méltósághoz és a testi épséghez és egészséghez való jogát, továbbá az az embertelen, megalázó bánásmód tilalmába ütközött. A felsorolt alapjogok sérelme már egyenként is elérte azt a szintet, amely a Testület súlyos alapjogsérelmet megállapító állásfoglalását megalapozza, ezért a többszöri jogsérelmet súlyosító körülményként értékelte a Testület, és az állásfoglalást az Rtv. 93/A. §-ának (6) bekezdése alapján³ megküldte az országos rendőrfőkapitánynak.

IV.

Az országos rendőrfőkapitány az Rtv. 93/A. § (7) bekezdése alapján⁴ folytatott eljárás során a panaszról határozatban döntött, amelyben a rendőri intézkedés elleni panasznak – az előállítás időtartama miatt – a személyes szabadsághoz való jog sérelme tekintetében helyt adott, minden egyéb vonatkozásban azonban elutasította.

Megállapításai között szerepel, hogy a panaszos lakásában intézkedő rendőrök szolgálati fellépése tekintetében a bizonyítékok közötti ellentmondás feloldhatatlan volt, viszont az a tény, hogy a panaszos éjjel a biztonsági láncot levéve, további kérdések nélkül beengedte őket a lakásba, a rendőri jelentések tartalmát támasztja alá. A lakásban való ruházatátvizsgálás foganatosítása nem szerepelt egy rendőrségi dokumentumban sem, ezért annak kapcsán a rendőrfőkapitány azt a megállapítást tette, hogy az nem is történt meg, a panaszt e tekintetben is elutasította. A Testület megállapításaival egyetértve kimondta, hogy a panaszos mobiltelefonjának kikapcsoltatása bűnüldözési érdekből jogszerűen történt, illetve a rendőrök a beszállítás során a közlekedési szabályokat betartva közlekedtek, nem veszélyeztetve azáltal a panaszos életét, testi épségét.

³ „A Testület az állásfoglalását megküldi az országos rendőrfőkapitány számára.”

⁴ Az országos rendőrfőkapitány a panaszról az állásfoglalás kézhezvételét követő tizenöt napon belül közigazgatási hatósági eljárásban dönt. Ha az országos rendőrfőkapitány határozatában eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.

A panaszos előállításának időtartama tekintetében az országos rendőrfőkapitány határozata kifejtette, hogy az előállítást végrehajtó rendőrök saját hatáskörükben minden lehetséges intézkedést megtettek azért, hogy a személyi szabadság korlátozása a lehető legrövidebb ideig tartson, és igyekeztek humánusan eljárni. Utalt arra, hogy jelenleg nincs hatályban olyan jogszabályi rendelkezés, amely egy állapotos nő elfogását, előállítását, előállító helyiségben való elhelyezését tilalmazná, így a megfelelő joggal történt előállítás során személyi szabadságuk a törvény szerint ugyanúgy 8 órán át korlátozható, mint más személyek esetében. A panaszos állapota a konkrét esetben mindenképpen indokoltá tette volna, hogy meghallgatásáról az arra illetékes személy (a főügyeletes) minél hamarabb intézkedjen, ahelyett, hogy az Rtv. rendelkezése alapján⁵ előállításának további 4 órával történő meghosszabbításáról határozzon. A panasz ezen része tekintetében a határozat tehát helyt adott. A határozatban az is szerepel, hogy a BRFK illetékes kerületi rendőrkapitányság vezetője a hasonló esetek elkerülése érdekében elrendelte: amennyiben a jövőben állapotos nőt állítanak elő a kapitányságra, a főügyeletesnek arról haladéktalanul értesítenie kell a bünyügyi készenléti szolgálatot, és a lehető legrövidebb időn belüli kihallgatását követően, soron kívül szabadítani kell az előállítottat.

A panasz azon része tekintetében, hogy a panaszost a folyosón vizsgálták át egy beugróban, a rendőrfőkapitány határozatában úgy reagált, hogy az egy ügyfélforgalomtól elzárt területen történt, amit a szolgálatban levő állomány sem használhat. A panaszos előállításakor az egész helyiségben a rendkívüli őrön – aki az L alakú folyosó másik részén, a helyiség ajtajánál állt – és a ruházatot átvizsgáló rendőrnőn kívül más nem tartózkodott, objektíve pedig nem volt lehetőség arra, hogy átvizsgálás közben illetéktelen személy megláthassa a panaszost, a panasz ezen részét is elutasította. Arra pedig, hogy a panaszos terhességével kapcsolatos jelzései ellenére a rendőrök nem intézkedtek egészségügyi ellátása iránt, az országos rendőrfőkapitány határozatában úgy válaszolt, hogy a rendőrségnek nincs jogszabályi kötelezettsége arra, hogy az előállító helyiségben elhelyezett várandós személyt kötelező orvosi vizsgálatnak vesse alá. Egészségügyi ellátásáról akkor kell gondoskodni, ha az valamilyen okból szükségessé válik. A panaszos pedig az állapotából adódó panaszt még kérdésre sem jelzett, és viselkedéséből a rendőrök rosszulletére sem következtethettek, így nem történt rendőri mulasztás.

A panasznak az előállító helyiség és a mosdó higiéniai állapotára vonatkozó részét az országos rendőrfőkapitány azon az alapon utasította el, hogy az intézkedés és a panasz között eltelt idő miatt nem lehetett azt rekonstruálni, illetőleg a panaszos nem is jelezte a mosdó felszereltségének hiányát az őt kísérő rendőröknek.

⁵ Rtv. 33. § (3) bekezdés: „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja.”

V.

Az országos rendőrfőkapitány panaszt elbíráló határozatában foglaltakkal kapcsolatban néhány megjegyzést kívánatos tenni.

1. A panaszos lakásában történt ruházatátvizsgálás kérdése tekintetében abból a körülményből, hogy a rendőrségi dokumentáció arra vonatkozóan semmilyen adatot nem tartalmaz, nem lenne szabad azt a következtetést levonni, hogy akkor az a rendőri intézkedés nem is történt meg. A Testület működése kezdetétől számos állásfoglalásában állapította már meg a panaszosok tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét a rendőrségi iratok hiányossága (hiánya) kapcsán, nem egyedi esetről van tehát jelen panaszügyben szó.

2. A határozat helyt adó, nevezetesen a panaszos előállításának időtartamára vonatkozó részében olvasható érvelés szintén vitára adhat okot. Az a megfogalmazás, hogy egy állapotos nő (illetve bármely más személy) személyes szabadsága az előállítás során 8 órán át korlátozható, nem felel meg a törvényhozó akaratának. Az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése ugyanis azt mondja ki, hogy a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Az egyedi esetekben tehát az intézkedés céljának eléréséhez szükséges ideig tarthat az előállítás, amelynek törvényi maximuma a 8 óra (illetőleg indokolt esetben 4 órával meghosszabbítható).

3. A rendőrkapitányság épületében való ruházatátvizsgálások (vetköztetések) tekintetében nem elégséges az, hogy azt ügyfélforgalomtól – és jelen panaszügyben a szolgálatban levő rendőröktől – elzárt helyen foganatosítsák: az emberi méltóság tiszteletben tartásának⁶ az feleltethető meg, hogy zárt helyen (pl. mosdóban, irodahelyiségben) hajtsák végre.

4. Azon rendőrségi hivatkozás alapján, hogy a panaszos állapotából adódó panaszt kérdésre sem jelzett és viselkedéséből a rendőrök rosszulletére nem következtek, nem mentesülhettek a rendőrök az orvosi ellátás biztosításának kötelezettsége alól. Az Rtv. vonatkozó rendelkezése szerint az orvosi ellátás kötelezettségét nem a fogvatartott arra vonatkozó kérése teremti meg, hanem az, hogy az érintett arra rászorul. Az előrehaladott terhesség, és a fogvatartás okozta izgalomban kialakult állapot (görcsölés, has keményedése) miatt mindenképpen szükséges lett volna az orvosi ellátás biztosítása. Ezt támasztja alá egyébként az is, hogy a rendőri intézkedést követően a panaszost a szakorvos több napra táppénzre vette.

5. A Testület állásfoglalásában – noha a panaszos kifejezetten nem sérelmezte – vizsgálta a magánlakásban történt intézkedések részeként az igazoltatást is. Az

⁶ Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése szerint „A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

elfogás végrehajtásáról szóló jelentésben az igazoltatás okaként azt jelölték meg, hogy az az „Rtv. 29. § 1. bek. (1)” alapján történt. Ezzel összefüggésben a Testület kimondta, hogy bár jogszerű volt az igazoltatás, de a nem megfelelő jogalap (a hivatkozott törvényhely 4. fordulata, azaz a bűnüldözési cél lett volna a helyes) megjelölése sértette a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az országos rendőrfőkapitány határozata szerint a rendőri jelentés az Rtv. 29. §-ának teljes (1) bekezdésére hivatkozott és mivel az igazoltatás jogalapját az Rtv. 29. §-a jelentette, nem sérült az említett alapjog, „mivel az elírás miatt semmiféle érdeksérelem nem érte” a panaszost. Ezen rendőrségi érvelés azért hibás, mert az intézkedő rendőröktől elvárható, hogy az állampolgár számára pontosan meg tudják jelölni intézkedésük jogalapját. Az Alkotmány 2. §-ában⁷ foglalt jogállamiság elvének „egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek a jog által meghatározott szervezeti keretek között, a jog által megállapított működési rendben, a jog által a polgárok számára megismerhető és kiszámítható módon szabályozott korlátok között fejtik ki a tevékenységüket”⁸. A jogállamiság követelményét (a jogbiztonság elvét) a jogalanyok tekintetében a tisztességes eljáráshoz való jog testesíti meg. Amennyiben a rendőrség – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv – részéről fellépő személy eljárása nem felel meg a jogszabályoknak, sérül az említett alapjog.

6. A Testület azon véleményére, hogy kényszerítő eszközöket csak a jogszabályban foglalt indokok alapján lehet alkalmazni, az országos rendőrfőkapitány válaszában arra is utalt, hogy az elfogást és előállítást végrehajtó rendőrök jogszerűen alkalmazhattak volna bilincset a panaszossal szemben – figyelembe véve azt a rendelkezést, hogy a testi kényszer és a bilincs kivételével kényszerítő eszköz (a jogos védelem esetét kivéve) nem alkalmazható terhes nővel szemben.⁹ Ezen szemlélet szerint kérdéses, hogy mennyiben érvényesülhet a kényszerítő eszközök alkalmazására vonatkozó azon követelmény, miszerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén alkalmazhat¹⁰, illetve megkérdőjeleződik az is, hogy az arányosság elvét¹¹ mennyiben tartják szem előtt¹².

⁷ Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése szerint „A Magyar Köztársaság független demokratikus jogállam.”

⁸ Alkotmánybíróság 56/1991. (XI. 8.) AB határozat III. rész 1. pont

⁹ Rtv. 61. § (2) bekezdés

¹⁰ Rtv. 16. § (1) bekezdés

¹¹ Rtv. 15. § (1) bekezdés

¹² A Testület egy újabb panaszügyben olyan rendőrségi hivatkozással találkozott, hogy azért nem alkalmaztak az intézkedés alá vont személlyel szemben kényszerítő eszközt, mert tekintettel voltak előéletére, és mert a panaszos korábbi rendőri mivolta miatt nem volt indokolt bilincset alkalmazása. A Testület ezen panaszügy kapcsán is kifejtette a kényszerítő eszközök alkalmazása követelményeinek mindenkor szem előtt tartását és azt, hogy a jogszabályban meghatározottaktól eltérő indokok alapján a rendőrnek nincs lehetősége kényszerítő eszköz alkalmazására. [496/2010. (XII. 1.) sz. állásfoglalás]